

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

privind reutilizarea informațiilor din instituțiile publice

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. – Scopul prezentei legi îl reprezintă reglementarea reutilizării informațiilor din instituțiile publice în vederea creării unor noi produse și servicii informaționale.

Art. 2. – Prezenta lege reglementează cadrul juridic al reutilizării documentelor aflate în posesia instituțiilor publice pe care acestea din urmă le-au creat în cadrul activității publice proprii și care pot fi ulterior utilizate în scopuri comerciale sau necomerciale și nu se aplică mijloacelor de informare în masă.

Art. 3. – Prezenta lege nu se aplică următoarelor tipuri de documente:

a) documentele a căror punere la dispoziție constituie o activitate care excede sferei serviciului public aferent instituțiilor în cauză, serviciul public fiind definit potrivit legii;

b) documentele asupra cărora un terț deține drepturi de proprietate intelectuală;

c) documentele prevăzute la art. 12 alin. (1) din Legea nr.544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, cu modificările și completările ulterioare;

d) documentele deținute de serviciile publice de radiodifuziune și televiziune și subsidiarii lor, precum și de alte organisme și subsidiarii lor, care îndeplinesc servicii publice de retransmisie radiodifuzată și televizată, în măsura în care se aduce atingere drepturilor de proprietate intelectuală;

e) documentele deținute de instituțiile de educație și cercetare, cum ar fi școlile, universitățile, arhivele, bibliotecile și institutele de cercetare, incluzând, atunci când este relevant, organizațiile stabilite pentru transferul rezultatelor cercetării, în măsura în care se aduce atingere drepturilor de proprietate intelectuală;

f) documentele deținute de instituțiile culturale, cum ar fi muzeele, bibliotecile, arhivele, orchestrele, operele, baletele și teatrele, în măsura în care se aduce atingere drepturilor de proprietate intelectuală;

g) documentele în privința cărora persoanele fizice sau juridice trebuie să facă dovada unui interes legitim în vederea obținerii accesului la acele documente, în condițiile legii.

Art. 4. – În sensul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație:

a) *instituție publică*:

1. oricare autoritate a administrației publice centrale sau locale;

2. oricare instituție publică, de interes general sau local, autonomă ori aflată în subordinea sau sub controlul unei autorități publice;

3. oricare persoană juridică, alta decât cele prevăzute la pct.1 sau 2, care a fost înființată pentru a desfășura activități de interes public fără caracter comercial și care se află cel puțin în una dintre următoarele situații: este finanțată din fonduri publice, se află în subordinea sau sub controlul unei autorități ori instituții publice sau în componența consiliului de administrație/organului de conducere sau de supervizare, mai mult de jumătate din numărul membrilor acestuia sunt numiți de către o autoritate sau o instituție publică;

b) *document* – orice conținut informațional sau orice parte a unui asemenea conținut, indiferent de forma de stocare a datelor, pe suport de hârtie, în format electronic, audio, video sau audiovizual;

c) *reutilizare* – folosirea de către persoane fizice sau juridice, în scop comercial sau necomercial, a documentelor deținute de instituțiile publice. Nu constituie reutilizare folosirea documentelor pentru informarea proprie a persoanelor fizice și juridice și nici utilizarea informațiilor în activitatea jurnalistică; schimbul de documente între instituțiile publice ca urmare a îndeplinirii sarcinilor publice nu constituie reutilizare;

d) *scop comercial* – urmărirea obținerii, direct sau indirect, a unui avantaj economic ori material. Nu constituie reutilizare în scop comercial folosirea informațiilor de către entitățile non-profit;

e) *terț* – orice persoană fizică sau juridică, de drept privat ori de drept public, care deține un drept de proprietate intelectuală asupra informațiilor cuprinse în documentul solicitat.

Art. 5. – (1) Reutilizarea în scop necomercial a documentelor deținute de instituțiile publice este liberă.

(2) Reutilizarea în scop comercial a documentelor prevăzute la alin.(1) se face cu acordul instituției publice deținătoare, în baza unei solicitări adresate instituției.

(3) În cazul în care documentele sunt reutilizate de către o instituție publică pentru desfășurarea unor activități comerciale, care nu intră în sfera sarcinilor publice, se aplică aceleași condiții ca pentru oricare alt utilizator.

Art. 6. – (1) Solicitățile pentru reutilizarea documentelor sunt făcute în scris, fie pe suport de hârtie, fie în formă electronică, dacă instituția publică în a cărei posesie se găsește documentul dispune de dotările tehnice necesare. Solicitățile trebuie să cuprindă următoarele elemente:

a) instituția publică la care se adresează cererea;

b) informația solicitată, astfel încât să permită instituției publice identificarea documentelor;

c) datele de identificare și autentificare ale solicitantului, precum și adresa la care se solicită primirea răspunsului;

d) scopul în care va fi folosită informația cerută.

(2) Soluționarea cererilor pentru reutilizarea documentelor se va face în termen de 20 de zile lucrătoare de la primirea acestora de către departamentul din cadrul instituției publice, desemnat în acest sens.

(3) În cazul cererilor cu un grad ridicat de complexitate, termenul prevăzut la alin.(2) poate fi extins cu încă 20 de zile lucrătoare. În această situație, solicitantul va fi înștiințat de necesitatea prelungirii termenului de soluționare, în termen de 15 zile lucrătoare de la primirea cererii.

(4) În vederea reutilizării, informațiile pot fi puse la dispoziția solicitantului integral sau parțial; în cazul prezentării lor parțiale se va face și o motivare asupra acestei decizii.

(5) În cazul în care solicitarea este respinsă, instituțiile publice vor informa, în scris, solicitantul despre aceasta și îi vor prezenta motivele refuzului.

(6) Orice respingere de cerere, totală sau parțială, trebuie însoțită și de o referință despre modalitatea de contestare a acesteia, în cazul în care solicitantul dorește să conteste decizia primită.

(7) Dacă refuzul este motivat în baza prevederilor art.3 lit.b), se vor comunica solicitantului referințele privitoare la terțele persoane fizice sau juridice ce dețin drepturi de proprietate intelectuală asupra informației, în cazul în care aceste referințe sunt cunoscute sau, dacă aceste referințe nu sunt cunoscute, persoana fizică sau juridică autorizată de unde instituția publică a procurat materialul. Dacă solicitantul face dovada acceptului de utilizare a documentului din partea tuturor terțelor persoane implicate, atunci cererea lui va fi reanalizată și rezolvată, ca și cum ar fi fost un document care nu face obiectul art.3 lit.b).

(8) Decizia prin care se soluționează solicitările de reutilizare a documentelor poate fi contestată de solicitant, în condițiile Legii contenciosului administrativ nr.554/2004, cu modificările ulterioare. Atât plângerea împotriva deciziei, cât și recursul se judecă în procedură de urgență și sunt scutite de taxă de timbru.

(9) Dispozițiile alin. (1)-(8) nu se aplică instituțiilor publice prevăzute la art. 3, lit. d), e) și f).

Art. 7. – (1) În măsura în care instituțiile publice aprobă reutilizarea documentelor pe care le dețin, acestea sunt puse la dispoziția solicitantului în forma deținută.

(2) Instituțiile publice nu sunt obligate să creeze, să adapteze, să extindă sau să traducă documentele în vederea soluționării cererii de reutilizare.

Art. 8. – (1) Instituțiile publice pot stabili taxe pentru serviciile de reutilizare în scop comercial a documentelor. Pentru reutilizarea în scop necomercial, instituțiile publice nu vor percepe taxă.

(2) În măsura în care instituțiile publice percep taxe pentru reutilizarea în scop comercial a documentelor deținute, acestea nu trebuie să depășească costurile provenite din producerea documentelor, pregătirea lor și furnizarea informației. Taxele trebuie fixate ținându-se seama de costurile din perioada contabilă în cauză și calculate pe baza principiilor contabile aplicabile organizațiilor din sectorul public respectiv. La cerere, instituțiile publice trebuie să indice principiile de calcul pentru taxele solicitate, precum și factorii ce trebuie luați în considerare la calculul taxelor pentru situații atipice.

(3) Modul de stabilire a taxelor se instituie prin hotărâre a Guvernului.

(4) Veniturile colectate din plata acestor taxe se fac integral venit la bugetul de stat.

(5) Taxele pentru reutilizarea documentelor nu trebuie să fie discriminatorii.

(6) În cazul în care documentele sunt reutilizate de către o instituție publică pentru desfășurarea unor activități comerciale, care nu intră în sfera sarcinilor publice, se aplică aceleași taxe ca pentru oricare alt utilizator.

Art. 9. – Instituțiile publice trebuie să asigure condiții pentru facilitarea accesului la documentele disponibile pentru reutilizare, în special prin elaborarea de liste și directoare, în cazul utilizării mijloacelor electronice, cu cele mai importante documente destinate reutilizării, precum și prin numirea unor persoane de contact și indicarea unor puncte de informare.

Art. 10. – (1) Reutilizarea documentelor trebuie să fie liberă pentru toți participanții potențiali de pe piață, chiar dacă unul sau mai

mulți participanți au exploatat deja pe piață produse noi obținute pe baza acestor documente.

(2) Pot face obiectul unei înțelegeri privind acordarea unui drept de exclusivitate documentele a căror reutilizare este necesară pentru desfășurarea unui serviciu public.

(3) În cazul în care este încheiată o înțelegere privind acordarea unui drept de exclusivitate, odată la 3 ani trebuie verificat dacă mai există motivul justificator al înțelegerii. Dacă motivul acordării exclusivității nu mai există, dreptul de exclusivitate încetează.

(4) Înțelegerile exclusive, încheiate în condițiile alin.(2), trebuie să fie transparente și făcute publice pe pagina de Internet a instituției publice implicate sau prin oricare alt mijloc.

(5) Înțelegerile privind acordarea unui drept de exclusivitate, încheiate înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi, își încetează aplicabilitatea la data expirării perioadei de valabilitate prevăzute în contract, dar nu mai târziu de data de 31 decembrie 2008.

Art. 11. – (1) Prezenta lege intră în vigoare la 60 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) În termen de 60 de zile de la data publicării prezentei legi, Ministerul Comunicațiilor și Tehnologiei Informației, împreună cu Ministerul Economiei și Finanțelor, vor elabora normele metodologice de aplicare a prezentei legi, care vor fi aprobate prin hotărâre a Guvernului.

Prezenta lege transpune Directiva nr.2003/98/CE privind reutilizarea informațiilor din sectorul public, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L345/31 decembrie 2003.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, în condițiile articolului 77 alineatul (2), cu respectarea prevederilor articolului 75 și ale articolului 76 alineatul (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR

Bogdan Olteanu

PREȘEDINTELE
SENATULUI

Nicolae Văcăroiu

București, 25 aprilie 2007
Nr. 109